

Sygnatura akt XXV C 884/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Błażejczyk

Sędziowie SSO Paweł Duda

SSR del. Aleksandra Różalska- Danilczuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 stycznia 2019 r. w W.

w postępowaniu grupowym

sprawy z powództwa reprezentanta grupy Powiatowego Rzecznika Ochrony Konsumentów w S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o ustalenie

postanawia:

ustalić skład grupy, do której zaliczyć następujące osoby: J. M. (1), J. M. (2), D. M. (1), D. D., S. D., M. A., B. G., B. M., Ż. K., S. B. (1), S. B. (2), S. A., O. D., D. M. (2), D. P., S. J., S. K., J. M. (3), W. M., W. A., R. J., O. J., J. A., P. A. i P. E..

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 listopada 2018r. Sąd zobowiązał pozwanego do złożenia ewentualnych zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie w terminie 1 miesiąca pod rygorem pominięcia ewentualnych zarzutów (zarządzenie- k. 863).

W piśmie z dnia 19 grudnia 2018r. (data nadania) pozwany oświadczył, że podtrzymuje dotychczas wyrażone stanowisko i zaprzeczył, aby pośredniczył w sprzedaży nieruchomości pomiędzy I. S. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) a G. B., M. B., B. S., A. P. i E. P. (k.868).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym z dnia 17 grudnia 2009 r. (Dz. U. 2010 Nr 7, poz. 44) po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym.

W związku z faktem, że pozwany de facto nie złożył zarzutów co do członkostwa- podtrzymał tylko swoje stanowisko wyrażone w odpowiedzi na pozew, Sąd odstąpił od wyznaczania stronie powodowej terminu do ustosunkowania się do pisma pozwanego z dnia 19 grudnia 2018r.

Na wstępie należy podnieść, że treść kryteriów przynależności do grupy wyznacza każdorazowo postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Wydając to postanowienie, sąd uznaje postępowanie za dopuszczalne na podstawie treści roszczeń przedstawionych w pozwie. Akceptując te roszczenia jako nadające się do

grupowego rozpoznania, sąd określa wzorzec roszczenia, który będzie obowiązywał przy ocenie, czy roszczenia osób później przystępujących mogą być rozpoznane w tym samym postępowaniu. Badanie przynależności do grupy to nic innego jak przykładanie indywidualnych roszczeń członków grupy do wzorca roszczenia określonego w postanowieniu o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym. Oznacza to w istocie stosowanie przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego w wymiarze indywidualnym, do każdego z roszczeń z osobna.

W doktrynie podkreśla się, że podstawą zarzutów zmierzających do wykazania, że dana osoba nie spełnia kryteriów przynależności do grupy, może być: zarzut braku oparcia roszczenia danego członka grupy na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej co roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. w związku z tym, że stan faktyczny leżący u podstaw roszczenia danej osoby zawiera elementy specyficzne, niewystępujące w przypadku innych członków grupy, mogące wpływać na ocenę prawną jego roszczeń); zarzut, iż roszczenie danego członka grupy jest roszczeniem innego rodzaju niż roszczenia objęte postanowieniem o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (np. gdy osoba zgłaszająca roszczenie o naprawienie szkody przez przywrócenie stanu poprzedniego zgłasza akces do grupy osób dochodzących roszczeń o zapłatę odszkodowania pieniężnego); zarzut, iż wysokość roszczenia pieniężnego danego członka grupy nie jest ujednoczona z wysokością roszczeń innych członków grupy lub podgrupy; zarzut, iż ujednoczenie roszczenia danego członka grupy lub podgrupy nie jest uzasadnione wspólnymi okolicznościami (np. gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że roszczenie danej osoby jest istotnie niższe niż roszczenia pozostałych członków grupy, a mimo to zostało określone na potrzeby postępowania grupowego w tej samej wysokości co pozostałe roszczenia), czy też zarzut, iż roszczenie danego członka grupy, w przeciwieństwie do roszczeń innych członków grupy, nie mieści się w zakresie przedmiotowym ustawy (np. gdy do grupy konsumentów dochodzących grupowo roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową przystępuje osoba, która zakupiła towar w celu bezpośrednio związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą).

Uznaje się ponadto, że podstawą zarzutów może być niedopełnienie wymogów formalnych niezbędnych dla przystąpienia do grupy, tj. przykładowo: zarzut, iż dana osoba złożyła oświadczenie o przystąpieniu po upływie terminu wyznaczonego w ogłoszeniu o wszczęciu postępowania grupowego; zarzut, iż oświadczenie danej osoby o przystąpieniu do grupy nie zawiera wymaganych elementów (np. nie jest podpisane) lub zarzut, iż pomimo umieszczenia danej osoby na wykazie osób, które przystąpiły do grupy, oświadczenie danej osoby nie zostało przedstawione sądowi (Tomasz Jaworski, Patrick Radzimierski: Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, Warszawa 2010).

Pozwany powinien więc podnosić tylko te zagadnienia procesowe, które są istotne z punktu widzenia decyzji sądu w wymienionych kwestiach. Pozwany zarówno podczas pierwszej, jak i drugiej fazy postępowania grupowego nie powinien podnosić zarzutów, które miałyby wykazać brak zasadności roszczeń dochodzonych na rzecz członków grupy. Te kwestie bowiem są poza przedmiotem zainteresowania sądu podczas pierwszej i drugiej fazy procesu grupowego. Zasadność dochodzonych roszczeń na rzecz poszczególnych osób jest rozpoznawana podczas trzeciej, merytorycznej fazy postępowania grupowego. Pozwany w zarzutach, o których jest mowa w art. 15, powinien skupić się na wykazaniu, że określona osoba nie może uzyskać statusu członka grupy. W związku z tym zarzuty powinny wskazywać, jak już podniesiono powyżej, że roszczenie określonej osoby nie wykazuje cech określonej grupy lub roszczenie określonej osoby (osób) nie wykazuje związku faktycznego z roszczeniami innych osób bądź też że roszczenie określonej osoby nie jest tego samego rodzaju co roszczenie grupowe. Pozwany zaś takich zarzutów co do członków grupy nie wskazał, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do odmowy zaliczenia do grupy jakichkolwiek z osób.

Podnieść należy, że Sąd Apelacyjny rozstrzygając o dopuszczalności pozwu grupowego w niniejszej sprawie przesądził, że roszczenia dochodzone przez członków grupy zostały wystarczająco ujednoczone przy uwzględnieniu wspólnych im okoliczności sprawy (art. 2 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym).

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w sentencji i stwierdził, że w skład grupy wchodzi wszystkie osoby, które do niej przystąpiły.

Zarządzenie: (...).